

Ignacij Maciejowski nastanil v Galiciji, kjer je bil nekaj časa urednik lista „Kraj“, osnovanega od Sapiehe zoper „Czas“. Ko je pa ta list nehal izhajati, odpotoval je urednik v Francijo in nato na Angleško. Tukaj je jel pisati svoja prva literarna dela, ki so jela izhajati v začetku sedemdesetih let. Bile so to potopisne „Szkice z Anglii“, katere je priobčil Lvovski „Tydzien“ (l. 1882. so izšle v Varšavi v posebni knjigi), kakor tudi komedija „Pojedyniek szlachetnych“ (Varšava 1876). Gledišče ga je mikalo še pozneje, in napisal je igre: „Zabiegi“, „Marszałek powiatowy“ ter dramo „Martin Luba“. Dokaj bolj pa so se mu posrečile pripovedke in novele, katerih je napisal celo kopico, kakor: „Przybłędy“, „Franek Walczak“, „O święto ziemię“, „Wiejska zalotnica“, „Wiosna“ in „Dola“; izmed obširnejših povestij imenujem še naslednje: „Dzielną kobietą“, „U progu sztuki“, „Matka“ in „Po nad siły“. „Tygodnik ilustr.“ oglašja, da hrani še eno njegovo novelo „V lesu“, katero v kratkem objavi. I. Maciejowski ni samo zajemal iz naroda snovi za svoja pripovedna dela, marveč jih je tudi pisal za narod, ker je želel, naj bi se razširila med njim v tisočerihi izvodih. Torej ni nikako čudo, da je na njegovem grobu v Krakovu dné 25. kimavca nastopil kot govornik celo preprost poljski kmet, proslavljajoč pokojnikove zasluge. S Severom Maciejowskim so Poljaki izgubili enega izmed svojih najživahnejših pripovednikov. Pisatelj teh vrstic je imel priliko ne le prečitati, marveč celo prevesti na slovenski njegovo pripovedko „O święto ziemię“, kateri še doslej kje drugje ni našel enake. Takšno ljubezen do domače grude, kakršno kaže junak te povesti, moremo najti samo med Poljaki, ki baje na tujem ne morejo v grobu počivati mirno, ako nimajo perišča domače prsti za zglatve. Tako ljubezen do domače zemlje je priporočal Maciejowski med vrstami čitatelju Poljaku, radi česar bi bilo želeli, da se ta povest objavi tudi v slovenski izdaji. Pisatelj imenuje tu domačo grudo (zemljo) naravnost „sveto“, in junak njegove povesti se ne sramuje poklekniti in poljubljati to svetinjo. Pisatelj živeč na tujem je sam živo začutil veliko vrednost domačega ognjišča, zato je hotel, da se to ognjišče onim, ki ga imajo, še bolj priljubi. Nič manj zanimiva ni tudi njegova pripovedka „Wiosna“ (pomlad), katero sem prečital v češkem prevodu. Tu je vse tako živahno, tako veselo, kakor je mogoče samo med nepopačenimi prostaki v pomladi, med prostaki, ki ne poznajo velikih potreb za življenje, ki so z malim zadovoljni, ter ne hrepené po stvareh, katere jim stavi pred oči hvalisana kultura. Bodi blag spomin pisatelju „Severu“! *i+a.*

Maloruskemu slovstvu delajo v Rusiji velike ovire, ker želé, da bi se maloruski narod čisto združil z Velikorusi. V Lvovu imajo avstrijski Malorusi svoje literarno središče „Naukove tovaristvo

im. Ševčenka“, katero izdaje „Literaturno-naukovi Vistnik“ vsak mesec na dvanajstih polah. Ta list je dobro urejevan leposlovno-znanstven obzornik. Letos je pa ruska vlada prepovedala, da ne sme več čez mejo. Že l. 1876. je neki ukaz zabranjeval inozemske ukrajinsko-ruske knjige in spise razširjati v Rusiji. A ker ni bil zakon, so ga uradniki skoro pozabili, in se le tedaj sklicevali nanj, če so hoteli Malorusom posebno ponagajati. Prepoved njihov najboljših revij je Maloruse hudo zadela.

Maloruski slikar Ivan Turš je razstavil v Lvovu kakih trideset novih slik. Prva njegova razstava je bila tam pred poldrugim letom. M. Truševskij v „Literaturno-naukovem Vistniku“ tako-le označuje obe razstavi: „Na prvi razstavi so prevladovali vrtni cvetovi, katerih glavna vrednost je bila v razkošni koloraturi in različnosti okrasov. Na tej drugi razstavi pa srečujemo ta umetniku priljubljeni motiv samo v šestih skicah cvetočega drevja ... Prvo ulogo imajo tu dalekovidni — slike z daljno perspektivo — pokrajine ob Dnipru.“

Borba proti analfabetom na Ukrajini. Ker manjka ljudstvu dobrih knjig, ki bi ga vabile k branju, je sklenila zemska vlada v Odesi, da ustanovi knjižnice po vseh bolnicah in ambulatorijih. A to se ni obneslo. Zdaj ustanavlja vlada pri ljudskih šolah poleg knjižnic za mladino tudi knjižnice za odrasle. Da bi se stari analfabeti naučili brati, je ukazala vlada kurze za odrasle, ki so se doslej vpeljali pri osemnajstih šolah.

Novi predsednik severno-ameriških Zveznih držav Roosevelt. Vsled nesrečne smrti Mac Kinleya izpraznjeno mesto predsednika ameriških Zveznih držav se je izpolnilo še isti dan, ko je Mac Kinley zatisnil oči. Tako namreč določa ustava. Na sedež predsednikov v „beli hiši“ v Washingtonu so pozvali dosedanjega podpredsednika Božidarja Roosevelta, in sicer kot šestindvajsetega predsednika Zveznih držav. Porojen je bil dné 27. vinotoka 1858 v Oyster Bay, L. J. V l. 1875. je vstopil na vseučilišče, kjer je dovršil nauke l. 1880. Urejeval je list „Advocate“. Pozneje je mnogo potoval ter na tem potovanju obiskal tudi Evropo, kjer si je znatno razširil obzorje. Eno leto po dovršenih vseučiliških študijah se je oženil z Alico Lee iz Bostona, hčerjo dokaj premožnih starišev. V vojski s Španci je načeloval Roosevelt polku „divjih jezdecov“, katere je sam nabral in tudi vzdrževal. Takoj po končani vojski so ga izvolili za guvernerja države novojorške, l. 1900. pa za podpredsednika Združenih držav. Sedaj je Roosevelt pravi predsednik in ostane na tem mestu, ako ga poprej ne dohiti smrt, do 4. sušca 1905. Tedaj ga seve zopet lahko izvolijo za nadaljna štiri leta. — Z nastopom Rooseveltove vlade je napočila Ameriki nova doba. Pripomniti treba najprej, da predsednik ameriških Zveznih držav ni predsednik